

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2806 * כד' טבת תשפ"ד * 5 ינואר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

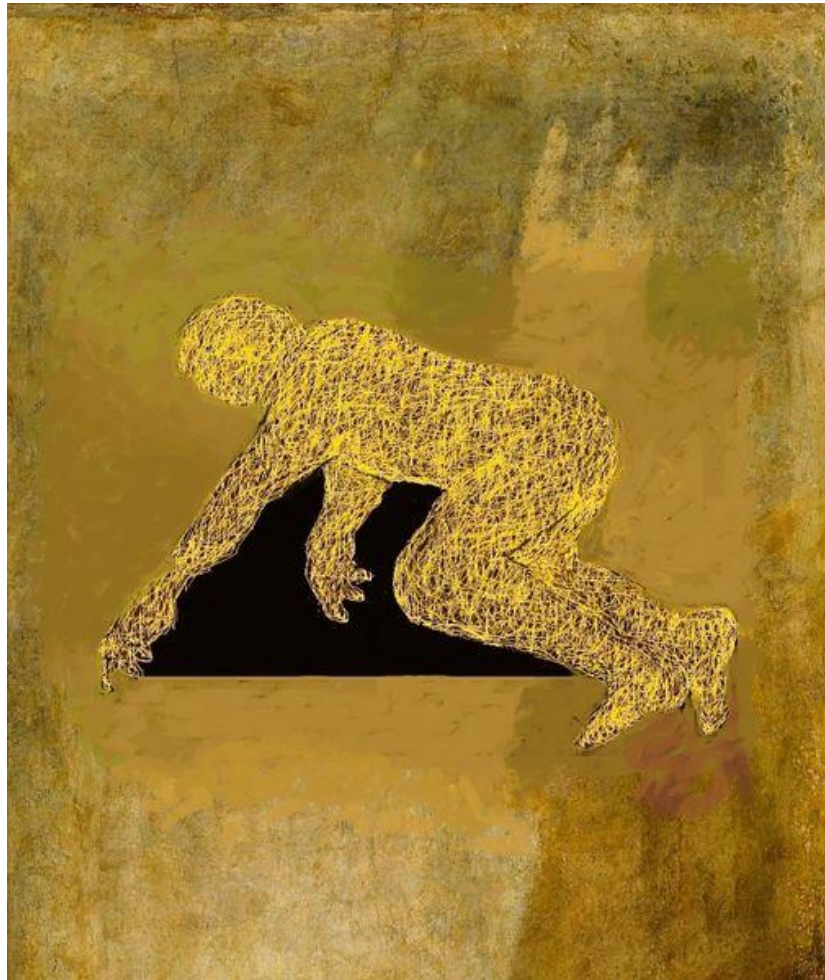
האיש בלא תכונות

1. לפעמים אני מתגעגע קצת לימים האלה, שבכלל לא הייתי בזמן שקרו, ואחר כך כתב עליהם רוברט מוסיל בסיפרו 'האיש בלא תכונות'. בספר, בקטע שהבאתי, רוברט מוסיל מדבר על המעבר של התרבות האנושית מהמאה ה-19 אל המאה ה-20.

2. "על פני השטחיות החלקה כשמן של המאה ה-19, ניעורה פתאום איזו קדחת והצמיחה כנפיים. איש לא ידע בדיוק מה עומד להתרחש, איש לא יכול היה לומר אם תהיה זו אמנות חדשה, מוסר חדש או, אולי, שידוד- מערכות חברתי. לכן, כל אדם אמר מה שהיה נוח לו לומר. ואולם, בכל מקום ומקום קמו בני אדם וביקשו להיאבק בישן. ובכל מקרה נמצא האיש המתאים לאותו עניין. והחשוב מכל: גברים ונשים בעלי חדוות יוזמה מעשית נועדו ועשו יד אחת עם בעלי חדוות יוזמה רוחנית. נתפתחו כישרונות, שעד אז הוחנקה או שלא השתתפו בחיים הציבוריים. שונים היו זה מזה בתכלית ויעדיהם מנוגדים ניגוד גמור. מהם שאהבו את העל- אדם ומהם שאהבו את התת- אדם. עסקו בפולחן הבריאות ובפולחן השמש, והעלו לדרגת פולחן את עדינותן של עלמות חולות ריאה. התפעלו מאמונה בגיבור ומן האמונה הסוציאלית בכל אדם ואדם. בעת ובעונה אחת היו מאמינים ומפקפקים, טבעיים ומצועצעים, חסונים וחולניים, חולמים היו על שדרות של ארמונות, על גנים סתוויים, על ברכות זכוכית, על אבני חן, חשיש, מחלה, דמונים. אך גם על מרחבי ערבה ואופקים עצומים. על כורי ברזל ומפעלי מתכת. על מתאבקים עירומים, מרידות של עבדים, זוגות קמאיים ועל – ניפוץ סדרי החברה. כמובן, אלה היו סתירות וקריאות קרב שונות ומשונות, אך בנשמת אפן היה מן המשותף. אם תנתח את הזמן ההוא תגיע לתוצאה חסרת שחר כגון עיגול מרובע, העשוי כביכול מברזל עצי- אך לאמתו של דבר הותך ונתמזג הכל לידי משמעות מהבהבת. אשליה זו, כפי שנתגלתה בתאריך המאגי של מפנה המאות, הייתה כה עזה, שחלק מן האנשים התנפלו בהתלהבות על המאה החדשה, הלא משומשת עדיין, וחלקם בקשו עוד לחטוף וליהנות מן הישן, כאנשים העומדים לעבור לבית חדש- ובין שני אופני ההתנהגות לא הורגש הבדל ניכר". (רוברט מוסיל- האיש בלא תכונות הוצאת שוקן)

3. אבל אם חושבים על זה טוב אז רק 17 שנה לקח לאנושות כדי לטבול את היופי מלא התקוות הזה במרחץ של דם במלחמת העולם הראשונה. מיליונים איבדו את חייהם בחפירות, כאשר אלה קוטלים את אלה כמו במטווח ברווזים. אחר כך פרץ אביב העמים לקצת פחות מעשרים שנה, ובום! מלחמת העולם השנייה. מתי יבינו סופסוף בני המין המכונה אנושי שאלימות איננה פיתרון. ממש ממש לא. שצריך למצוא פתרונות אחרים מאלה שמכונים אצלנו 'ניהול של סכסוך'. שמשמעותם סבבים בלתי נגמרים של מלחמה שמסתיימים בהסדר כל שהוא. שלאחר חתימתו השעון מתחיל לתקתק לקראת הסבב הבא. וחוזר חלילה. די! בכל אופן כאשר עברנו מן המאה ה-20 אל המאה ה-21 עברתי עם ציפיות נמוכות. אולי זה מתכון לכך שהמאה ה-21 תהיה אחרת. בינתיים זה לא נראה טוב.

4. בציור: האיש בלא תכונות כמו שציירתי אותו השבוע.

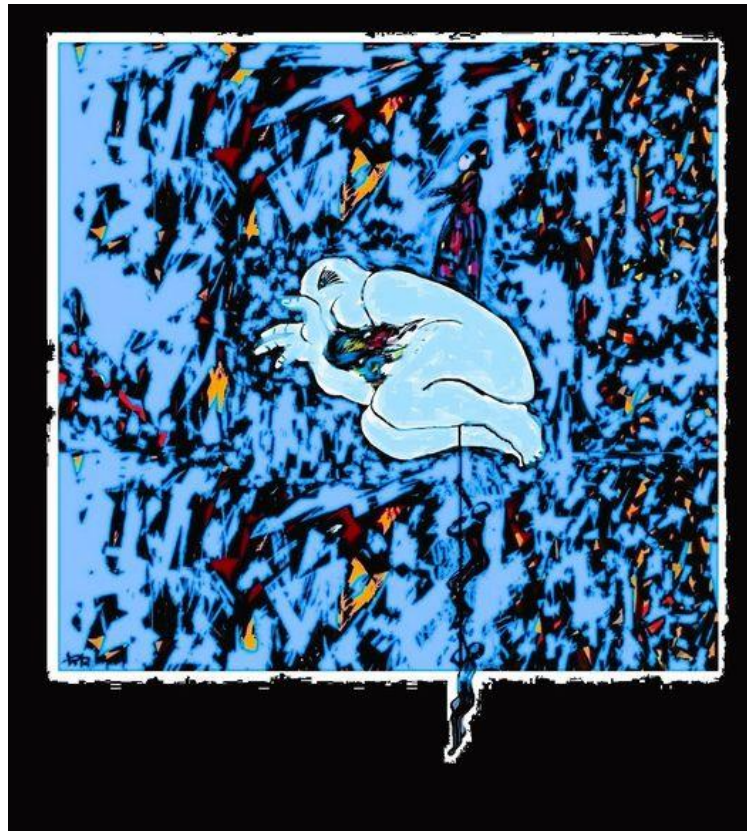
משהו על חלומות

לאחרונה אני שב ונתקל בחלומות שכבר היו, כלומר בחלומות חוזרים. אני מניח שהדבר מצביע על רצון עז להימלט מגיא הבכא הזה שנלכדנו בתוכו, בין פטיש חיזבאללה לסדן נתניהו.

2. חלמתי חלום

אֶתְמוֹל בְּלִילָה חֲלַמְתִּי
שָׁאֲנִי נִמְלֵט מִפֶּה לְפוֹלִין
וְאֲנִי מְהַלֵּךְ בְּרָחוֹב בּוֹרְשָׁה
וּפּוֹגֵשׁ שָׁם אֶת הַמוֹפְתִי
וְהוּא מְחַיֵּךְ אֵלַי חִיִּיק טוֹב
וְאוֹמֵר לִי בְּחַיִּיק בְּשִׁבִיל
מָה בָּאתְ דִּידוֹ תַחֲזֵר,
אֲנִי שְׂמִימִים יֵשׁ לָךְ גַּם בְּבֵית.

3. החולם

הנכם מוזמנים
להשקת הספר
הלב של סבתא רחל

מאת שושנה שרקי

הלב של סבתא רחל
"אוי, איך האלט נישט אויס"

שושנה שרקי

ביום שבת 20/1/24

בשעה: 11:00

בלב הקיבוץ

כיבוד ייגוש

כולם מוזמנים - שושנה שרקי

החיילת חזרה לשבת

לא מפסיקה לבדק אם את נושמת | יעל קידר

נכנסת לסדרה בתשכה
 לראות שאת במטרה
 את כבר מזמן גבוהה ממני
 אבל אני עדין שומרת על שנתך
 הגעת לאפטר
 ולכביסה שלך יש ריח גריז וחרדה
 את מתקנת תותחים
 אבל נראית לי עוד ילדה
 ואיך אדע אם בשנתך את עצובה או בודדה?
 אולי אגע בך ברכות, כמו אחרי לדה
 לבדק שאת נושמת, ואז תוכלי לחזר לישן
 אני נועלת את הדלת
 כדי להרחיק ממך את יום ראשון.

שירי מלחמת חרבות ברזל

לולה מארש: ביום שבת ה-7 באוקטובר, הכל השתנה. יחד עם כל המדינה נצמדנו לחדשות ובכינו אל תוך הטלוויזיה. העדויות שהצטברו, הסיפורים הבלתי נתפסים, המשפחות שנקרעו, שחדרו אלינו עמוק ללב ושברו אותו. מצאנו את עצמנו מתכתבים עם עוקבים מחו"ל, מנסים להסביר מה עובר עלינו פה. לפעמים הצלחנו ולפעמים לא, וזה שבר לנו את הלב עוד יותר. לקח הרבה זמן עד שהרגשנו שאנחנו יכולים ללכת לאולפן. גם כשעשינו את זה, היה קשה למצוא את המילים, אבל בסוף מצאנו, והפעם בעברית.

אנחנו רוצם להקדיש את השיר לכל החטופות והחטופים שעדיין שם, לכל המשפחות שבורות הלב, לכל מי שחזר אלינו, ולכל אלה שהלכו מאיתנו.

להורים של **נועה ארגמני**, יעקב וליאורה - הלוואי ונשיר לכם שוב את השירים שלנו שנועה אוהבת, והפעם ביחד עם נועה.

למורן אלוני היקר, שהתפללנו ביחד איתו שמשפחתו תחזור מהשבי וחלקם חזרו ומתמודדים עם הכאב.

לנועה ויואב - הזוג המהמם מבארי ששרנו בחתונת הבזק שלהם, שהחליטו לחגוג את החיים למרות הקושי, ונתנו תקווה לחבריהם ומשפחותיהם. ולעוד כל כך הרבה נשמות יפות ואמיצות שהכרנו בתקופה האחרונה.

עטיפת השיר היא ציור שציירה סבתא של יעלי, סבתא שושנה שהלכה לעולמה לפני חודש ימים (נובמבר 23). היא תמיד רצתה שנכתוב בעברית, אז הנה: "הלוואי שהשיר שלנו יגיע אלייך סבתא, איפה שלא תהיי, ושאת מארחת חברה לכל נשמות הילדים והנוער, הנשים והגברים שהלכו מאיתנו"

עד שתחזור, עד שתשובי

יעל שושנה כהן וגיל לנדאו כתבו את השיר מצורך פנימי גדול להשתתף בצער.

אם את עוד שם תבקשי משאלה,

ואני אבקש לחזור.

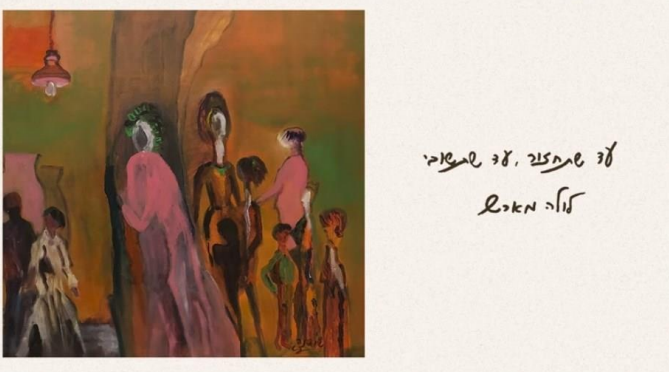
ואם אתה שומע את קולי בחלום,

אני לא אוותר עליך.

והימים עוברים

והלילות קשים

הלב מדמם והנפש שלי כבר שבורה.

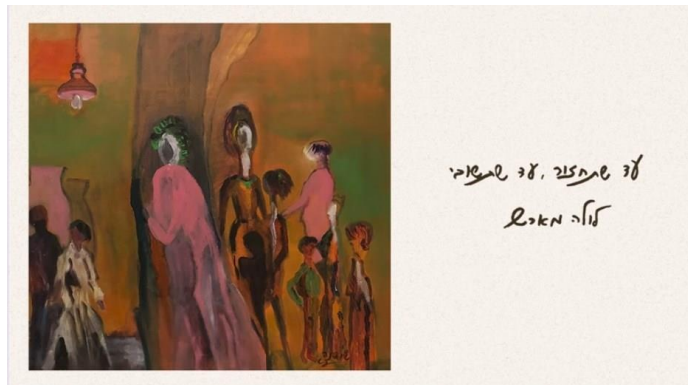
עד שתחזור
לא ארפה ולא אנוח.
ועד שתשובי
אחפש אותך ברוח,
כותבת עוד מכתבים
אולי עוד יבואו
ימים טובים.
שרנו את השיר שאת הכי אוהבת.

יצאנו בבוקר לראות את הזריחה
מרגישה קצת יותר בחיים
הריח שלך עוד נמצא במיטה
מרגישה אותך בין הסדינים
הלב כבר נהיה אפור
לקחת לי את הגיבור
הם שוב שואלים איפה אבא ואין לי תשובה.

עד שתחזור
לא ארפה ולא אנוח.
ועד שתשובי
אחפש אותך ברוח,
כותבת עוד מכתבים
אולי עוד יבואו
ימים טובים.
שרנו את השיר שאת הכי אוהבת.

שוב בחלום אתה רוקד נעלם
 ושוב מסתירה את הדמעות מכולם
 צועקת ובוכה משמיעה לעולם את קולך
 אני צריכה אותך

עד שתחזור
 לא ארפה לא אנוח
 ועד שתשובי
 אחפש אותך ברוח
 כותבת עוד מכתבים
 אולי עוד יבואו
 ימים טובים.
 שרנו את השיר שאת הכי אוהבת.

5.1 אילנה פרנק

יובל ג/קסון

עדן גודמן

אלה עזריה

יונתן לדרמן

6.1 אלן מון

שני שובל

אופיר חייט

7.1 עירית גודמן

שחר גדליזון

יובל ארצי

8.1 אירנה זפרני

9.1 אורי שובל

אור מון

11.1 אסטל חצור

שוני בן נתן

סיפור לשבת

כוחו של חיוך – סיפור מרגש על כוחו המופלא של חיוך

היא ירדה בדרכה אל חנות המכולת, לקנות גבינה, חלב וביצים.

באמצע הדרך היא חייכה אל זר ברחוב, שנראה לה עצוב.

נדמה שהחיוך גרם לו להרגיש יותר טוב.

הוא נזכר בטוב ליבו של חבר, בעבר,

וכשהגיע אל ביתו הוא כתב לו מכתב מלא תודה.

החבר היה כה מרוצה ממכתב התודה,

עד שהשאיר טיפ שמן בסוף הארוחה שאכל במסעדה.

המלצרית, מופתעת ושמחה מגודלו של הטיפ,

נתנה חלק ממנו לקבצן שישב לקבץ נדבות ברחוב.

האיש ברחוב, עזוב ומלוכלך, היה כה מלא תודה –

במשך יומיים הוא לא אכל דבר, היה לו קר והוא הרגיש לבד.

אחרי שסיים את ארוחת הערב שלו,

שקנה בכספה של אותה מלצרית חביבה,

הוא הלך אל חדרו האפלולי והמלוכלך.

הוא לא ידע באותו הרגע,

שהוא עלול שלא לראות את יום המחר.

בדרכו לביתו, הוא אסף כלבלבון רועד ועזוב,

ולקח אותו לחדרו כדי שיוכל להתחמם.

הכלבלב היה אסיר תודה, להיות תחת קורת גג כשבחוץ יורד הגשם וקר.

אותו לילה, פרצה בחדר דליקה ואיימה לשרוף את כל הבניין.

הכלב התעורר מן המהומה, ונבח נביחות רמות מלאות אזהרה.

הוא נבח עד שהעיר את כל הבניין ובכך הציל את כולם מכל פגע.
 אחת מאותם תושבי הבניין הייתה אותה בחורה אלמונית,
 שלקראת אדם זר היא שלחה מבטה עם חיוך של חום, אהבה וסימפטיה,
 שלא עלה לה דבר.

וכך העולם מסתובב ועובד,
 מה שתשלח – יחזור אליך בסוף הסיבוב,
 כי כולנו קשורים, והכל אחד,
 ואם אתה מחפש אהבה,
 כדאי שתהיה קודם כל,
 אדם אוהב.

ואם אתה מחפש לחיות את החיים שלך בסביבה רגועה,
 כדאי שתהיה אדם רגוע ושליו.

